

CINKY LINKY...

Stáda, 15. února 2012

S dětmi jsem neměla nikdy problém, pokud se jedná o "konzumaci jídla". Spíše naopak. Občas jsem musela istoupit k drastickým opatřením, aby něco zůstalo i "na potom". Fakt je, že má drahá dravá saraata jedla vě, nevzpomínám si, že by nechaly na talíři nikdy zbytek. A když bíbí psala o tom, jak je dobré si občas u dvou, připomněla mi jeden záitek. Už jsem o něm, asi před estí léty, tady psala...

Vzpomínám, jak jsem jednou – to bylo těsně před manželovou smrtí - vymyslela fantastickou věc... Aby omezila jejich věčnému skuhrání "o něco am am", rozhodla jsem se v jedné správně trhlé chvíli na aplikovat metod Pavlovových slintajících psů. Na Národní v té době byla "Krásná jizba", obchod s opravdu krásnými slovenskými výrobky – modrotisk, vyžezávané věci, vělejaké věciky kovové... A tam jsem ho uviděla!!! Nádherný, mosazný, tepaný zvonek, přesně ten, co nosí pod krkem ovečky. Nestál mnoho a naše jsme – zvonek přijeli domů, dokonalý plán na ovládnutí dětí byl hotov. První akce vypukla večer. Prostěno, jídlo na stole a já začala cinkat a zpívat: "Cinky linky, zvonek cinká, papáníko dá maminka". Děti se smály, úsměv si opakovaly... A to bylo ráno a když bylo jídlo na stole. Est a před letá Lendulka a dvouletka Robík, byly vřiku perfektně naučené. Ani ne za týden stařilo jen zazvonit... Bylo to hezké, přibyl nám další rodinný rituál. Ale – co se nestalo....

Jednoho dne se manžel – ve pozdních večerních hodinách, kdy na poupatka už spala – rozhodl, že si "dneska uděláme krásnej večer". Oba jsme měli ježákou práci; on dodával nějaké fotky a mezitím vytvářel nějaké speřil am am pro nás dva. Já žehlila. A oba, v předtuě báječného budoucího, jsme už měli přijemnou náladu. Když mělo být hotovo, postavil se vedle krásně prostěného stolu, na němž voněly dva talíře věleeny rodiny zbořovaného rizotka, te ale převeli ne jen sama reže jako obvykle... A hádejte, co ten moula udělal? Ano, zazvonil!!! Než jsem stařila z obýváku dvě od pokojůku a vevravoraly dvě mátočné košilky. Oba měli očka na kvírku, cupitali si to husím pochodem a rovnou k našemu jídlu!!! My s manželem bezhle se stáli opodál, sledovali, jak nám milákové věchno schramstli, a jen jsme se dusili smíchy. Děťátka souběně odstrčila prázdné talíře, shupsla se židli a husím pochodem odkráěla. Věte, že oba ani nepitli? Manžel za nimi potichu zavěel dvě a namazal oschlé rohlíky. "Jo, dobře vám tak, takhle to dopadne, když si z dětí vychováváš cvičené opice", komentovala moje "žalování" druhý den máma. A děti? Ty nevěly o ničem. Obě o přlnoci sněly našou "lidskou porci" – a myslíte, že snad ráno nesnídaly? d@niela